

Fecske Csaba

Est-kísértés

midőn az est... eljön és sötét lesz
a fejedben is semmit sem értesz
mit akar tőled az égi dajka
aki a világot betakarja
ében színű bársonyos lepellel
véget ért a nap mi fájt feledd el
nincsen súlya ennek a lepelnek
az angyalok arcodba lehelnek
ha idegen is vagy a világban
örülj vannak még fogak a szádban
és fejed tetején pár ősz hajszál
fölötted az ég tárogató halszáj
elnyel végül de addig tartsd magad
amíg e világ használója vagy
egysorsú hűségese vén ebekkel
mit a pillanat kínál fogadd el
nem tudhatod még mit hoz a holnap
pihenni vágysz nézd a méla holdat
fogyóban van de holnap kitelik
ez az éjszaka is csak reggelig
tart bár meghalsz az élet megy tovább
nem önként hagyod el a Golgotád
nézd ezt a remegő kis fűszálat
egy hét se kell talán és leszárad
elszárad de tavasszal újra nő
hiába próbálkozik az idő
mert ő újra meg újra visszánő

FECSCKE CSABA (1948) Arnóton élő költő, író, publicista. Legutóbbi kötete: *Árnyúzó élet* (versek, Magyar Napló Kiadó, 2020).

Életfogytiglan

agyam börtönében
sínylódsz reménytelen
bennem vagy ugyan
de nem velem
lehet hogy elévültek már
rég elkövetett éveid
de nincsen olyan körülmény
ami terajta segít
hiába ami egyszer volt
másképp nem lehet
ki vagyok én hogy
megkegyelmezzek neked
cella vagyok és börtönőr
fogva tartalak akkor is
ha a börtön összedől

Csendes esti vers

kikerekedett szem tavába
hull a lemenő nap
aranyszalmája nesztelen
és este lesz és sötét
ékszerbolt kirakata az ég
vakon tapogatózik a szél
tengerszaga van halszaga
sír kicsit mert nem talál haza
fák alatt izzadni kezd a fű
hanggá lényegül az együgyű
tücsök és már nem is ő
ciripel a rét mely sose hallgat el
csak nélküled ha elalszik füled

Eltévedt nyár

hiába volt hosszú és forró a nyár
dideregtél bennem
mint elázott plakát vált le arcodról a mosoly
alatta megkopott tavalyi barnaságod
nem megy velünk az idő semmire
eltelik szépen magával
kidőlt kávé a délután
foltot hagy rajtunk elárul
rigófütyty nyilall
a meglepett levegőbe mintha
rajtakaptak volna valamin összerenzenünk
kezem kicsúszik izzadt tenyeredből
egy semmitmondó szó a számból
és este lesz de hol a délelőtt hol az életünk
se hazamenni se maradni már
csak a percek gesztenyekopogása a sötétben

